

denne Sag, er imidlertid Venstres Stilling. Det ærede Medlem, som nys talte (Stegger Nielsen), sagde, at hans Parti ikke vilde stille sig hindrende i Vejen for det foreliggende Lovforslag. Dette er en unødvendig Bemærkning, thi hvis der her i Tinget ligesom i det andet er tre Partier, som slutter sig til Lovforslaget, vil Venstre jo ikke være i Stand til at hindre dets Gennemførelse. Det, der interesserer mig, er derfor, om det ærede Medlems Udtalelser skal forstaas saaledes, at det ærede Medlems Parti vil slutte sig til Lovforslaget paa samme Maade, som de tre andre Partier har sluttet sig til det. Hvis Udtalelserne skal forstaas saaledes, noterer jeg med Tilfredsstillelse, at Lovforslaget til Trods for den Modstand, det har mødt fra Venstres Side, gennem Behandlingen i Folketinget har faaet en saadan Skikkelse, at man nu ogsaa fra Venstres Side erkender, at det er et rimeligt og retfærdigt Forslag overfor de gamle. Jeg forventer derfor, at Lovforslaget faar en hurtig og gunstig Skæbne her i Tinget.

J. Chr. Møller: Det foreliggende Lovforslag har som saa mange andre to Sider: den ene at yde de gamle Pensionister saa megen Retfærdighed som muligt, den anden at undgaa at belaste Staten med større Udgifter end nødvendigt. Flertallet i det andet høje Ting har ment, at selv om Loven af 1. Maj 1923 var et meget stort Fremskridt, udlignede den dog ikke paa langt nær Forskellen mellem, hvad de gamle Pensionister fik i Henhold til den gamle Pensionslov, og hvad de kunde have faaet, hvis de var blevet pensioneret efter den nugældende Tjenestemandsløve. Det vilde efter min Mening være uretfærdigt, om disse Mennesker skulde lide, fordi Dyrtiden netop er indtraadt, efter at de paa Grund af Alder har maattet tage deres Afsked. Enhver maa indrømme, at det er kedeligt for en Pensionist paa 75—80 Aar at skulle have en betydelig mindre Indtægt end den Pensionist, som kun er 70 Aar. Det koster jo lige saa meget for den 80-aarige at leve, som det koster for den 70-aarige. Denne Uretfærdighed bør man derfor saa vidt muligt komme til Livs. Saaledes som det foreliggende Lovforslag er formet, har det i høj Grad Karakteren af at give en Efterløn, saa at det ikke faar Udseende af, at man giver disse gamle

Mennesker en Naadegave, og dette synes jeg er meget tiltalende.

Jeg forstod den ærede Ordfører for Venstre saaledes, at han vilde slutte sig til Lovforslaget. Det ærede Medlem udtalte Gang paa Gang sin Sympati med de gamle Pensionister, og han mente, at man fra alle Sider nærede en saadan Sympati; jeg kan da neppe tænke mig, at det ærede Medlem, blot fordi hans Parti har ønsket at nøjes med $\frac{1}{2}$ Million, ikke skulde kunne slutte sig til Lovforslaget. Ganske vist, $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er Penge, det indrømmer jeg, men naar det drejer sig om at yde gamle udtjente Folk en saadan Støtte, synes jeg alligevel ikke, det er saa meget, som man ellers vilde regne $\frac{1}{2}$ Million for. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie. Der er ogsaa det gode ved det, at denne Lov ikke vil komme til at gælde til evig Tid, idet man jo ved, at det drejer sig om meget gamle Folk, saa den Tid, de skal leve i, er jo begrænset.

Veistrup: Den Pensionsbyrde, som efterhaanden er kommet til at hvile paa Statskassen, er ved at blive et ret stort Spørgsmaal. Det fremgik ogsaa af de Forhandlinger, der fandt Sted forleden Dag, da det blev fremført, at de 11 pCt. af Lønningerne, som man hidtil har regnet med til Pensioner, ikke er tilstrækkeligt; ja, der var endog et æret Medlem, som mente, at man vilde naa op til 20 pCt. Selv om dette efter min Mening er overdrevent, er jeg dog klar over, at de 11 pCt af Lønningerne ikke forslaar overfor den Pensionsbyrde, vi har i Øjeblikket. Indenfor de interesserede Kredse er man derfor ogsaa begyndt at diskutere stærkt, om der ikke er Mulighed for, at Staten i højere Grad end hidtil kan beskæftige konjunkturlønede Arbejdere i Stedet for den Mængde fast ansatte, man hidtil har anvendt. Dette gælder selvfølgelig ikke med Hensyn til de ledende Stillinger, thi det siger sig selv, at der maa man bevare en Embedsstand for at faa den Fasthed i hele Administrationsapparatet, som det nu en Gang er nødvendigt at have.

Det Lovforslag, som her er til Behandling, er i Virkeligheden et Supplement til Loven af 1. Maj 1923. Ved denne Lov var det Hensigten at hjælpe alle de gamle, som gennem Virksomhed i Statens Tjeneste